

Szemét ügy

– Azt mondod, bepancsolt neki?

– Egyenest a képébe! – Az öreg Szamosi nagyot bólintva adott nyomatékot a szavának, aztán lehúzta a maradék fröccsöt. A műbor fanyar ízt hagyott a szájában. Nem is emlékezett mikor ivott utoljára igazi szőlőből készült bort, kinek van arra pénze manapság! Aki a szemetes szakmában dolgozik, annak biztosan nem.

– Halljuk a részleteket! – lökte oldalba Szamosit Teke.

A többiek is várakozóan néztek rá a fröccsök felett. A kocsma sarkában ültek, a nagy asztalnál, ahol mindig szoktak. Fejük felett a holoreklám néha idegesítően villogott, de néhány pohár után már nem is volt olyan zavaró. Nem sokan lézengtek az ivóban rajtuk kívül, korán volt még, a fiúk is csak azért néztek be, mert hallottak róla, hogyan járt a Suhanc. A hír gyorsabban terjedt szájról szájra, mintha a hiperneten posztolták volna ki.

Szamosi a pult felé fordult.

– Ildi drága, még egy kört!

Ildinek, a kissé molett pultos lánynak a feszes nacija nagyban hozzájárult a hely népszerűségéhez. Gyanították ugyan, hogy az elfogyasztott italok számával azok egyre hígabbá váltak, de Ildi olyan szépen mosolygott mély dekoltázsa fölött, hogy nem lehetett rá haragudni.

Miután letette eléjük az italokat, és a hat szempár végigkísérte a ringatózó popsit, amíg el nem tűnt a pult mögött, visszafordultak Szamosihoz. Ő, biztos ami biztos, megnedvesítette a torkát, mielőtt belefogott.

– Hát az úgy kezdődött, hogy a tömörítő antigrav szervója vacakolni kezdett.

A kukás autó vén volt akár Budapest, annyi szemetet elhordtak már vele, hogy a Dunát is elrekesztette volna. Nem csoda, hogy bekrepált. Szamosi vezetett, a Suhanc a sapkáját a szemébe húzva aludt. Valami éjszakai másodállása volt, nappal néha félkómásan lődörgött, Szamos jobbnak látta, ha hagyja, hogy kialudja magát. Rendes srác volt, még ha tejfőlösszájú is. Ez utóbbi miatt kapta a becenevét.

Szamos rutinból tolatott rá az angyalföldi önkormányzat üritőjére, akkor is összecuppantotta volna a két hermetikus ajtót, ha becsukott szemmel vezet. Hallotta az unalomig ismert kattanást, mire a kocsijelzőjén a betöltés ikonja zöldre váltott. Megnyomta, aztán hátradőlt. Az automatikus töltés egy percig is eltarthatott, attól függően, hogy mennyi szemét volt a tárolóban.

Azonban most nem hallotta a jól ismert zörejeket. Semmilyen zaj nem jött hátulról. Még egyszer megbökte az töltés ikonját, de még mindig nem történt semmi. Akkor vette észre jobb oldalt a villogó piros fogaskereket, "Antigrav szervó hiba" felirattal. A fenébe! Már csak ez hiányzott, épp a műszak vége előtt!

Oldalba bökte Suhancot, aki felriadt, és félig csukott szemmel nézett körbe.

– Mi van, végeztünk? – kérdezte.

– Francokat! Az antigrav szervó bementa az unalmast.

Suhanc kitörölte a csipát a szeméből, ásítva körbenézett, hogy hol is vannak, aztán a kijelzőre meredt.

– A fenébe!

– Még egy órát kibírhatott volna a következő műszakig – morgott Szamosi.

– Mindjárt utána nézek.

– Te? Mióta értesz az antigravhoz?

Suhanc vállat vont.

– Szoktam szerelgetni másodállásban.

– Ha még jobban elcseszed, kapsz a főnöktől.

– Nem működik, igaz? Ennél jobban hogyan cseszhetném el?

Volt valami abban, amit Suhanc mondott.

– Csak csatlakozzon le az üritőről Szamosi bá', a többit elintézem.

Kiszállt a kocsiból, visszanyúlt, és az ülés alól szerszámos ládát húzott elő. Szamosi dörmögött egy sort magában, de aztán bontotta a csatlakozást és előre gurult egy méternyi távolságra a kocsival. Rácsapott a parkolási üzemmód ikonjára, aztán kiszállt, hogy utána nézzen mit is csinál ez a gyerek.

Suhanc, kinyitott egy fedelet, és megnyomott néhányat az alatta lévő kapcsolókból. Zúgás hallatszott, és a szeméztároló ajtó lassan kinyílt.

– Azt az elcsesztett nemjóját, ez aztán a bűz! – Suhanc befogta az orrát, és még a szeme is könnybe lábadt.

Szamosi vállat vont.

– Amikor ennyi idős voltam, mindig ezt szagoltuk. Nem volt puccos hermetikus zár, meg automatikus töltés.

A szag úgy beette magát az ember bőrébe, hogy nem volt szappan, ami lemossa.

– Szar lehetett.

Suhancnak el kellett engednie az orrát, ha használni akarta a kezét, ami folyamatos grimaszt fagyasztott az arcára. Dícséretére legyen mondva, hősiezen behajolt az antigrav szervóhoz, és valamit matatott rajta egy szerszámmal, ami halkan zümmögött. Egy perc múlva odébb tántorgott, karjával letörölte a könnyeket, és mély lélegzeteket vett, mint egy úszó, aki feljön levegőért. Aztán visszabújt, folytatni a munkát.

Szerencsére nem sokáig tartott, a szervó felbúgott, Suhanc pedig akkorát csapott az ajtó záró gombjára, hogy Szamosi azt hitte behorpad a kocsi oldala.

– Most próbálja meg, Szamosi bá! – mondta Suhanc.

Az töltés ment, mint a karikacsapás.

– Fizetek neked egy fröccsöt a műszak után, kölyök.

Suhanc vigyorgott, mint a tacskozó, aminek megvakargatták a füle tövét.

Volt még egy megállójuk az utca végén a lakossági gyűjtőnél, de ezúttal semmi gond sem adódott. Suhanc megint bevágta a szundit, amíg Szamos az új, Tatai úti portálig vezetett. Amikor a rámpán tolattak fel, Suhanc felébredt, és álmos szemmel figyelte, ahogy Szamos a kukásautóval odalavíroz a hatalmas ovális energiamezőhöz.

– Egyszer kiderítem, hová nyílik – mondta Suhanc.

Szamosi a fejét ingatta.

– Ezt minden egyes ürítésnél elmondod.

– Ne mondja már Szamosi bá, hogy még nem gondolkodott rajta!

– Persze, hogy gondolkodtam rajta. Amikor megcsinálták, meg is kérdeztem a mérnököt, hogy hová tűnik ez a rengeteg szemét. Régen itt egy hulladékgyűjtő volt, szétválogatott szemetet lehetett ide hozni. Aztán kitalálták ezt a portál dolgot, és egyszerre minden szemetet ide kellett hozni válogatás nélkül. Húsz év alatt annyi szemét eltűnt itt, hogy egész Pestet betérítené.

– Mit mondott a mérnök?

Szamosi megvonta a vállát.

– Halandzsázni kezdett valami párhuzamokról meg másik világokról, de nekem akár kínaiul is mondhatta volna.

– Egyszer átmegyek – mondta Suhanc, a nyitott ajtón kihajolva, hátra, a portál felé bámulva.

– Annak a rengetek szemétnek a közepébe? Elment neked az eszed. De ha mégis átmész, vigyél gázalarcot! Na, szabaduljunk meg ettől a szartól, oszt menjünk fröccsözni!

Szamosi rátenyerelt az ürítés ikonjára, aztán káromkodott egyet. Suhanc visszafordult, hogy mi történik, meglátta a szervóhiba pislogó vörös fogaskerekét, és ő is mondott egy cifrát. Aztán sóhajtott, vette a szerszámot, és leugrott a földre.

Szamosi most is kiszállt, jobbnak látta, ha szemmel tartja a fiút, a végén még tényleg átmegy a portálon valahová. Akkor aztán magyarázkodhatna a munkabiztonsági vizsgálobizottságnak.

A kukásautó ott állt, ahol állnia kellett, a csúszda felső végénél, amely egészen a vízszintes, kékes-feketén vibráló felszínig vezetett. Több méter átmérőjű fém gyűrű vette körbe, olyan volt, mintha abban lenne kifeszítve. Szamosi

egyszer kíváncsiságból közel ment egy ürítés közben, és benézett alá. Csak a csupasz betont látta, a szemét eltűnt, ahogy a felülethez ért. Mintha feneketlen vizes medencébe ürítették volna. Azzal a különbséggel, hogy ez a "medence" csak tíz centi vastag volt.

Suhanc dolgozni kezdett a szervón. Ezúttal nagyobb lehetett a gond, mert amikor harmadszor kapkodott levegő után, azt mondta:

– Megbütykölöm valahogy, de mindenképp a műhelybe kell vinni.

– Csak ezt az ürítést bírja ki, a többit a Kolozsék elintézik. Legalább lesz egy kis pihjük.

– Ez legalább három fröccsbe fog kerülni – mondta Suhanc, de mielőtt Szamosi tiltakozni tudott volna, visszabújt a szervótérbe.

Végül ismét felbúgott az antigrav, bár közel sem duruzsolt olyan szépen, mint szokott.

– Most próbálja meg, Szamosi bá! – mondta Suhanc.

Meg is próbálta volna, ha nem gyökerezett volna földbe a lába, és a szája nem maradt volna tátva. A portál vibráló felülete megtört, és valami kerek emelkedett ki belőle.

– Aztakurva! – Suhanc is észrevette.

A kerek dolog futball labda nagyságú volt, szürke, és csillogott a késő délutáni napfényben. Elfordult egy keveset, megállt, aztán tovább emelkedett kifelé. A gömbhöz egy szélesebb, laposabb rész csatlakozott, és amikor egy méternyi kilátszott, Szamosi rájött, hogy mit lát. A portál közepéből egy védőruhás emberi alak bukkant elő. Egészen addig emelkedett, amíg elő nem tűnt egy

kerek platform, amin állt. Jobbra-balra forgott, mint aki nem tudja, hol van.

Szamosi és suhanc összenéztek.

– Aztakurva! – mondta Suhanc ismét, láthatóan nem jutott okosabb az eszébe.

– Szólni kéne a művezetőnek!

Az alak feléjük fordult, bár arcát nem látták az átlátszatlan sisakban.

– Egy ufó! – mondta Suhanc, majd kapkodva elővette mobilját. – Ezt le kell kapnom!

Az alak egy ujjal nyomkodni kezdte a karján a védőruhát, amin fények villogtak. Aztán a platform a portál keretéhez úszott, az idegen pedig leugrott a földre.

Szamos nem tudta, hogy odamenjen, vagy elszaladjon. Suhanc láthatóan jobban feltalálta magát, mobilját végig az alakra irányítva lehátrált a rámpán a kukásautó mellett, és a portál felé közelített.

– Várj, kölyök! – kiáltott utána Szamosi. – Veszélyes lehet.

Suhanc oda sem bagózott rá, néhány méternyire megközelítette az alakot, folyamatosan videózva. Egyszerre csak kinyílt az ufó sisakja, hátracsusszant, és előbukkant egy kopasz ürge fej. Nem csak a feje volt tök sima, hanem a szemöldöke is hiányzott. Nagy, kerek szemével Suhancra bámult, aztán megszólalt. Az öreg egy szavát sem értette.

Suhanc felnézett Szamosira.

– Lehet, hogy kínai? – kérdezte.

– Nem hiszem, nem vágott a szeme.

– Hhmm.

Az idegen megint mondott valamit, miközben a homlokát ráncolta.

– Nem értem mit mond – mondta lassan, tagoltan Suhanc. – Beszél magyarul?

Az idegen még inkább ráncolta a homlokát, megint mondott valamit, miközben először a portál felé, aztán a kukásautó irányába mutatott.

– Maga szerint azt akarja, hogy vigyük el valahová? – kérdezte Suhanc Szamositól.

– A kukásautóval?

– Mittomén!

Az idegen kiabálni kezdett, és ismét csak a portálra és a kocsira mutogatott.

– Asszem a szeméttel kapcsolatos lesz a dolog – mondta Szamosi.

– Lehet benne valami – vakarta meg a fejét Suhanc.

Az idegen közelebb lépett, és már nagyon mérgesnek látszott. Suhanc széttárta a kezét, és még tagoltabban, jó hangosan azt mondta:

– Figyeljen, jóember! Nem tudom, mit akar, de ...

Az idegen ekkor úgy szájon vágta a kölyköt, hogy az hanyatt terült a betonon. Suhanc elvörösödött, de még mielőtt feltápáskodhatott volna, az idegen mondott valami nagyon rövidet, lecsapta sisakjának az ellenzőjét, és visszamászott a platformjára. Egy pillanattal később már le is ereszkedett a portál felszíne alá. A kékes-fekete, vibráló felszín szétoszlott, a portál kikapcsolt.

Szamosi csak álldogált egy ideig, az üres fémgyűrűt bámulva. Suhanc felállt, és morogva törölgette egy zsebkendővel felrepedt ajkát.

– Most már tényleg szólnunk kell a művezetőnek! –
mondta az öreg.

– Hát, így történt – mondta Szamosi. A poharába
bámult, eltűnődve, hová tűnhetett ilyen gyorsan a fröccs.

– És a Suhanc? – kérdezte Teke.

– Az irodában jegelik a száját. Rendesen feldagadt.

Ildi, aki a történet mesélése közben odatelepedett
hozzájuk, most megkérdezte:

– És a portál?

– Ahogy ott tébláboltunk, megint beindult.
Megörültem, már éppen üríteni akartam, amikor egy
konténer emelkedett ki belőle, kiborított egy bazi nagy
rakást, oszt eltűnt. A portál meg kikapcsolt megint.

– Kiborított valamit? De mit?

Szamosi megvakarta a fejét.

– Mindenféle furcsa alakú dolgot, még sose láttam
ilyeneket. Nem én vagyok a mérnök, nem értek hozzá, de
ha engem kérdeztek, szerintem kaptunk egy nagy kupac
szemetet.

Copyright:

Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd!
3.0 Unported (CC BY-NC-ND 3.0)